

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 25/05/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG VII: KHUYẾN KHÍCH TÍN NGUYỆN CHÂN THẬT”

“*Chân tín*” là thật tin. “*Thiệt nguyện*” là nguyện tha thiết. Tổ Sư Đại Đức nói, “*thật tin*” là chúng ta tin chắc là có thế giới Tây Phương Cực Lạc, có Phật A Di Đà và tin chắc là chúng ta có thể vãng sanh. Nếu chúng ta cho rằng đời này chúng ta không thể vãng sanh, đời này chúng ta chỉ kết được duyên lành với Phật thì đó là chúng chưa có nguyện mạnh mẽ. Điều quan trọng là chúng ta phải tin ở chính mình, tin là thế giới Tây Phương Cực Lạc do Phật Thích Ca Mâu Ni Phật giới thiệu với chúng ta là có thật.

Chúng ta không dễ tin vì thiện căn, phước đức, nhân duyên của chúng ta quá mỏng. Từ khi tôi còn nhỏ, tôi tiếp xúc với pháp môn niệm Phật thì tôi đã tin ngay. Nếu chúng ta tin rằng chúng ta có đủ năng lực để tự tại vãng sanh thì chúng ta sẽ phấn đấu, nỗ lực. Hòa Thượng nói, chúng ta muốn vãng sanh thì chúng ta không nên cầu hạ phẩm hạ sanh mà chúng ta phải cầu trung phẩm trung sanh hoặc hạ phẩm thượng sanh. Chúng ta cầu như vậy thì nếu chúng ta có không đạt được mục tiêu là hạ phẩm thượng sanh thì chúng ta cũng có thể xuống trung phẩm trung sanh.

Rất nhiều người từng trễ máy bay nhưng tôi không bao giờ trễ, tôi luôn ra sân bay trước khi máy bay cất cánh khoảng 3 giờ. Vì đi sớm nên tôi có thể thông thả làm thủ tục. Nếu chúng ta không ra sân bay sớm thì chúng ta có thể gặp phải sự cố do tắc đường hoặc thủ tục bay. Khi đi giảng, họ mời tôi chia sẻ vào lúc 8 giờ thì tôi luôn có mặt vào khoảng 7 giờ. Chúng ta luôn chủ động để không rơi vào trạng thái bị động. Chúng ta chủ động đối với bệnh khổ, sinh tử và chủ động đối với việc vãng sanh. “*Thiệt nguyện*” là nguyện tha thiết. Nguyện vọng của người học Phật là làm Phật. Nguyện vọng của người niệm Phật vãng sanh, ngoài việc này ra thì không có việc gì là quan trọng.

Tổ Sư Đại Đức từng nói, cho dù vua trời Đế Thích nhường cho chúng ta nửa cung trời thì chúng ta cũng không quan tâm. Nếu chúng ta bận tâm thì chúng ta đã bị ngoại cảnh chi phối. Nguyện của chúng ta đã tha thiết chưa? Người học Phật phải có nguyện trở thành Phật, người niệm Phật phải có nguyện được vãng sanh Cực Lạc. Nếu nguyện của chúng ta chưa xác quyết thì chúng ta phải xây dựng lại tín nguyện của mình.

Có người cho rằng ngoài việc niệm Phật ra thì những việc khác đều là xen tạp. Nhiều người chỉ ngồi niệm Phật như nhai trầu, họ không làm gì, không quan tâm đến

vai trò, bổn phận của mình. Nếu vợ hay chồng của họ bỏ đi thì họ cũng không quan tâm vậy thì họ đã khiến gia đình của mình tan nát, họ đã làm ra biểu pháp xấu cho xã hội.

Có một câu chuyện xảy ra cách đây đã gần 20 năm, tôi được nghe kể lại, có hai vợ chồng đều có địa vị rất cao, sau đó người vợ phát tâm niệm Phật nhưng người vợ càng tu thì càng xa lánh chồng. Người chồng cũng chỉ mong muốn có một gia đình êm ấm nên ông đã tức giận đập vỡ hết chuông mõ của vợ. Khi người chồng không chịu đựng được nữa thì ông đã ly dị vợ để lấy một người phụ nữ khác, người phụ nữ này làm nghề bán đồng nát. Người vợ cũ nghe tin này thì tức giận nên bị nhồi máu cơ tim chết. Người phụ nữ đã ly dị chồng để tu hành vậy thì đúng ra bà nên giữ tâm bình an niệm Phật.

Có người nói với tôi, chồng của họ rất kỳ lạ, trước đây ông phát tâm lái xe chở quý Thầy đi giảng nhưng hiện tại ông không lái xe chở, không còn niệm Phật và cũng không cho bà đi đâu. Bà cho rằng chồng của bà nghiệp chướng nặng nề. Bà nói hàng ngày bà đều mặc áo lam, buổi tối bà ra bàn thờ Phật A Di Đà Đê ngủ. Tôi nói: “Đó là bởi vì chồng bà ghen với Phật A Di Đà. Ngày trước hai vợ chồng luôn ở bên nhau nhưng giờ bà lại ra bàn Phật để ngủ!”. Bà ngạc nhiên nói: “Ồ!”. Bà tỏ vẻ ngây thơ, “vô số tội”.

Một người bạn của tôi rất tinh tấn niệm Phật, anh có vợ và cũng đang điều hành công ty. Anh phát tâm nhập thất 3 năm, ngày ngày anh vẫn đưa vợ đi ăn, đưa con đi học thậm chí vợ anh vẫn mang bầu. Anh niệm Phật rất tinh tấn, anh nghe Hòa Thượng giảng bằng tiếng Hoa một thời gian dài nên anh đã hiểu được tiếng Hoa, dịch được sách tiếng Hoa. Một lần, tôi lấy ra một quyển sách bất kỳ để đưa anh dịch thì anh đã dịch được 70%, anh đã hiểu được đại ý. Anh đã đạt đến tâm thanh tịnh nên anh có thể làm được như vậy, anh chưa từng học tiếng Hán bao giờ. Khi tôi còn ở quận 12, chủ nhật anh thường đi phóng sanh cùng tôi. Anh vẫn sống một đời sống như người bình thường, vẫn làm việc, vẫn niệm Phật.

Người xưa nói: “**Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước**”. Người niệm Phật một cách chân thành thì sẽ có phước. Thế giới Tây Phương là đất phước, người có phước thì mới có thể về được thế giới Tây Phương. Thế giới Tây Phương Cực Lạc chúng ta còn có thể về được vậy thì việc cơm, gạo, áo tiền ở thế gian là những việc rất nhỏ.

Hiện tại, hàng tháng chúng ta có thể tặng hơn ba tấn rau, đậu cho mọi người. Chúng ta trồng cả rau thổ canh và rau thủy canh, tôi luôn nhắc mọi người cắt rau nhanh để mang tặng nếu không rau ra hoa thì rau sẽ hỏng. Vườn rau ở Huế, Hà Tĩnh đang phát triển rất tốt, vườn rau ở Sóc Trăng sắp hoàn thành. Tôi đi đến đâu, tôi cũng nhìn thấy rất nhiều việc để làm. Chúng ta chỉ cần tạo phước, người phước ở đất phước, chúng ta không để Phật bận tâm vì chúng ta. Có người niệm Phật để cầu có cơm ăn, áo mặc, điều này tưởng chừng là chính đáng nhưng thực ra là vọng tưởng. Thế giới Tây Phương Cực

Lạc mà chúng ta có thể đến được vậy thì chúng ta không cần phải xin xỏ ở thế giới Ta Bà này. Chúng ta không cần xin ai tiền nhưng chúng ta vẫn có thể làm hơn 10 dây chuyền sản xuất đậu nữa. Chúng ta phải xác quyết tín nguyện của mình. Chúng ta phải tin sâu nhân quả, chúng ta gieo nhân gì thì chúng ta sẽ nhất định gặp quả đó. Chúng ta sống yêu thương, bao dung, tha thứ tận tâm, tận lực vì người thì chúng ta chắc chắn sẽ không thiếu!

Hòa Thượng dạy chúng ta, chúng ta là người học Phật, chúng ta phát tâm học Phật thì mọi sự Phật A Di Đà sẽ an bài, chúng ta tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến nhưng không lưu lại trong tâm, trong tâm chúng ta là một mảng chân thành, một mảng thanh tịnh để chúng ta đề khởi một câu Phật hiệu. Có những người niệm Phật nhưng họ lo sợ không có nhà ở, không có cơm ăn, khi về già không có người lo cho mình. Xung quanh chúng ta khi đó đều là Bồ Tát, các Ngài sẽ lo cho chúng ta. Bồ Tát lo cho chúng ta thì các Ngài sẽ không tính thiệt hơn.

Bà Hứa Triết không có con cháu, khi bà đi chăm sóc các cụ về bà mở tủ lạnh ra thì trong tủ lạnh luôn đầy món ăn bà thích là sữa chua, trái cây. Bà mất khi bà hơn 100 tuổi, bà dặn những người chăm sóc bà là không để ai biết mà một tháng sau hãy thông báo, để mọi người không tốn vòng hoa, báo chí không tốn giấy mực. Có những người khi mất đi họ còn tạo phước. Chúng ta là người học Phật, chúng ta phải làm như vậy. Chúng ta không nên làm những việc màu mè, hình thức vì đó không phải là việc người học Phật nên làm. Đôi khi chúng ta cũng làm một chút hình thức để khuyến khích người khác chứ không phải đánh bóng tên tuổi của chúng ta.

Sau khi chúng ta thật tin, nguyện tha thiết thì chúng ta phải hành miên mật. Chúng ta phải một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng. Hòa Thượng nói: **“Bạn có đủ can đảm suốt cuộc đời này để niệm một câu “A Di Đà Phật” không!”**. Đây có nghĩa là chúng ta có đủ can đảm buông bỏ hết vọng tưởng, phiền não, chấp trước để tâm rộng rang niệm một câu **“A Di Đà Phật”**. Chúng ta đang không can đảm, chúng ta vẫn còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Anh bạn của tôi có kể câu chuyện kỳ tích giúp tôi tăng thêm niềm tin đối với pháp môn Tịnh Độ. En trai của anh được cung chiều nên nghiện thuốc phiện. Em trai anh chưa bao giờ về nhà lấy đồ vì làm như vậy sẽ khiến cho mẹ buồn. Em trai anh bị bệnh SIDA, khi em trai anh sắp chết, anh hộ niệm một mình và dặn em cố gắng niệm Phật theo mình, khi nào thấy Phật A Di Đà thì mới đi theo Phật. Sau khi anh niệm Phật một ngày, một đêm thì anh cảm thấy rất mệt, anh khởi niệm xin Phật Bồ Tát đến niệm Phật cùng anh. Một lúc sau, anh nghe trên không trung vang rền tiếng niệm Phật, em gái anh bước vào phòng để niệm Phật cùng thì thấy tiếng niệm Phật âm vang xung quanh, em gái anh tưởng anh mở máy niệm Phật. Ngày hôm sau, một số người đến vẫn nghe tiếng niệm Phật, họ tưởng rằng có máy niệm Phật được giấu ở đâu. Hiện tại, ngày ngày anh vẫn niệm Phật, một số người trong lớp học của chúng ta cũng biết anh vì anh đã từng

ra Hà Nội. Chúng ta không sợ chúng ta đơn độc, chúng ta còn biết đi hộ niệm giúp người khác hướng chi là Phật Bồ Tát. Điều quan trọng là chúng ta có dám buông xả tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước hay không. Nếu chúng ta thật buông xả thì Phật Bồ Tát sẽ đến hộ niệm giúp chúng ta. Tôi muốn phỏng vấn anh để mọi người có thêm niềm tin nhưng anh nói anh không quen nói chuyện trước máy quay phim. Chúng ta phải có niềm tin xác quyết, chúng ta học Phật là để thành Phật, không phải để tăng phước, tăng thọ, được mạnh khỏe, sống lâu.

Chúng ta đều nằm trong quy luật Sinh – Lão – Bệnh – Tử, chúng ta chắc chắn sinh ra và sẽ già nua, bệnh khổ và chết đi. Thích Ca Mâu Ni Phật vẫn phải xả thân tứ đại, thân của Ngài cũng già yếu. Nếu chúng ta cầu mạnh khỏe, bình an, sống lâu là chúng ta hư cầu, vọng cầu. Chúng ta muốn sống càng lâu càng tốt, khi chúng ta tới 100 tuổi chúng ta vẫn muốn sống lâu hơn vậy thì chúng ta sẽ chết trong sự hoảng loạn, không tự chủ, chúng ta sẽ đi vào vòng sinh tử.

Hòa Thượng nói: ***“Trên Kinh A Di Đà đã nói, nếu như chúng ta chân thật nhìn thấu, buông xả “tự tư tự lợi”, niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, từ một ngày đến bảy ngày thì chúng ta có thể thành công. Xưa nay, người y theo phương pháp này tu hành, niệm Phật vãng sanh rất nhiều. Phần nhiều là mọi người niệm Phật từ hai năm đến ba năm sẽ có thành tựu. Vì sao có người không quá bảy ngày, có người lại từ hai đến ba năm mới có thành tựu? Đó là bởi mỗi người có sự khác nhau về tâm tính, thiết nguyện. Người chân thật niệm đến không còn ý niệm “tự tư tự lợi” thì tự nhiên cảm ứng hiện tiền, công phu được thành tựu”***.

Hòa Thượng nói: ***“Trong bộ sách “Thánh Hiền Lục”, “Vãng Sanh Truyện”, Ngài Oánh Kha sống ở thời nhà Tống có tâm tính, thuyết nguyện nên Ngài niệm Phật ba ngày ba đêm đã thành tựu. Nếu tâm, nguyện lực của chúng ta không khẩn thiết thì chúng ta phải niệm Phật đến hai năm, ba năm”***. Ngài Oánh Kha niệm Phật ba ngày ba đêm thì vãng sanh, đây không phải do tuổi thọ của Ngài hết mà Ngài không còn cần tuổi thọ. Phật A Di Đà nói Ngài Oánh Kha còn mười năm dương thọ nhưng Ngài Oánh Kha nói, tập khí xấu ác của Ngài rất sâu dày, Ngài sợ rằng nếu còn ở thế gian thì Ngài sẽ tiếp tục tạo nghiệp. Nếu tâm chúng ta đạt đến tự tại thì chúng ta sẽ không còn muốn sống thêm ở thế gian. Thế gian này không phải là chốn dễ đùa mà đầy những bất trắc. Trong gia đình, nếu vợ không phá thì chồng phá, con cái phá, em phá nên chúng ta rất dễ phiền não.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta nhất định phải tường tận tất cả pháp thế gian và xuất thế gian đều là giả. Ngay đến thân thể này của chúng ta cũng là giả”***. Thân của chúng ta không phải là thật, hiện tại, tôi cảm nhận sâu sắc điều này, ngày trước tôi có thể lái xe ô-tô liên tục trong 12 giờ nhưng hiện tại tôi chỉ còn lái xe được hơn 2 giờ. Đây rõ ràng là lực bất tòng tâm, sức khỏe của tôi sẽ còn tiếp tục yếu hơn. Thân này là giả nhưng chúng ta phải biết mượn giả tu thật. Chúng ta phải dùng cái thân giả này tận lực

hy sinh phụng hiến phục vụ chúng sanh. Chúng ta làm nhưng không vương bận trong tâm. Hòa Thượng nói: **“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”**. Trước đây, Hòa Thượng từng nói: **“Thế gian này là giả nhưng việc vãng sanh là thật. Ngoài việc vãng sanh ra thì tất cả đều là giả!”**.

Hòa Thượng nói: **“Xưa và nay, người y theo phương pháp này tu hành, vãng sanh rất nhiều. Chúng ta tử tử quan sát, những người vãng sanh đều đạt được đầy đủ điều kiện, thật ra, họ cũng hơn chúng ta, chúng ta chỉ thiếu ở tín nguyện sâu dày. Điều quan trọng nhất là tín tâm của họ kiên định, nguyện vọng của họ khẩn thiết. Nhờ tín tâm kiên định, nguyện vọng khẩn thiết mà họ buông xả được tất cả vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Sau khi buông xả thì họ lão thật niệm Phật. Điều này người xưa làm được nhưng chúng ta không làm được. Ở phương diện này chúng ta vẫn kém xa người xưa nên chúng ta phải hướng đến họ học tập”**.

Người xưa kiên định một pháp tu, kiên định một hướng Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta cũng kiên định nhưng chúng ta kiên định nhiều thứ, chúng ta luôn chìm đắm trong buồn vui, thương ghét, giận hờn, tốt xấu. Có những người rất nhút nhát khi làm việc vì họ luôn sợ sai, sợ làm không tốt. Tôi không phải là người tài giỏi nhưng ai mời tôi nói gì thì tôi nói điều đó. Tôi nói bằng tâm chân thành, từ trong tâm chân thành sẽ tự lưu xuất ra những điều cần nói. Chúng ta phải tự tin, đừng bao giờ cho rằng chúng ta yếu kém, chúng ta không làm được. Ngài Lục Tổ Huệ Năng đã nói: **“Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp”**. Chúng ta chưa làm được bởi chúng ta chưa nỗ lực, nếu chúng ta nỗ lực thì chúng ta chắc chắn cũng sẽ làm được như người xưa đã làm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!